

Gert Petersen (SF):

Formanden oplyser, at der ikke kan stilles forslag om motiveret dagsorden under denne debat. Det må jeg naturligvis tage til efterretning, og jeg er helt sikker på, at der er adskillige partier i tinget, der ikke er spor kedede af, at jeg må tage det til efterretning. Jeg takker for tilrettevisningen.

Formanden:

Alle må jo følge forretningsordenen, både formand og medlemmer.

Jørgen Jensen (DKP):

Såvel statsministeren som hr. Auken talte om samarbejde, men vi vil da gerne slå fast, at kommunisterne har ikke været indbudt hverken til orientering eller til forhandling om de forlig, der er gennemført. Jeg synes jo nok, forligene bærer præg af, at det havde været ønskeligt, om der havde været nogen med, som i det mindste kunne have fremholdt socialdemokratiets egen idépolitik og også noget om de konkrete løfter, som det har givet arbejderklassen hen ad vejen. Jeg synes også, at forligene bærer præg af, at mens man aldrig er angst for hastigt at gribe ind, når det drejer sig om sociale nedskæringer eller indgreb over for arbejderklassen, som det sidst skete i december måned med lønstoppet, er der ligesom en tilbøjelighed til at sige, når det drejer sig om at beskære kapitalhavernes mulighed for spekulation, at de skal have rigelig tid til at sikre sig, at de kan manipulere sig udenom.

Men ellers vil jeg godt først komme med nogle bemærkninger om stillingen på arbejdsmarkedet. Hr. Auken talte om dem, der spekulerer i en storkonflikt. Ja men hvem er det, der spekulerer i den? Det er augustforligets partier, som fastsatte rammen på de 2 pct. Det er dem, der forhindrer en løsning af selv de mest brændende problemer for arbejderklassen. Det var problemer som værn mod usaglige afskedigelser, som har taget til i omfang netop under denne krise, hvor arbejdsgiverne kan henvise til deres vanskeligheder, når de vil afskedige folk, de er trætte af at have beskæftiget. Det var spørgsmålet om indflydelse på egen arbejdssituation, om at være med til fordeling af arbejde og økonomi også i den kriseudvikling, som stadig væk skrider fremad. Det var også spørgsmålet om løsningen af mindsteløn for dem, som alle erkender har en

løn, der er helt uanstændig. Det var augustforligets partier, det var hr. Auken og socialdemokratiet, som forhindrede fagbevægelsen i at rejse disse krav og få forhandlinger i gang. Ansvar for, at det bærer frem mod en storkonflikt, ligger hos dem, der gennem arbejdsretslove og forligsmandslov politisk undergraver selv det, man regner for borgerlige friheder og retsbegreber i dette land. Accepterer socialdemokratiet og hr. Auken, at arbejdsretten som en standret i påstået forsvar af såkaldt fredspligt i hovedaftalen angriber pressefriheden, som det skete i dommen over fagbladet Grafia? Anerkender man også arbejdsrettens fortolkning af love, som det skete i kendelsen mod kommunalarbejderne? Det er jo ikke så mange uger siden, vi her diskuterede, i hvilken retsinstans man skulle behandle sager mod arbejdsgiverne, som ikke gav det lange opsigelsesvarsel i henhold til et EF-direktiv. Da kunne man ikke bruge arbejdsretten. Da sagde man: den fortolker kun love og aftaler på arbejdsmarkedet. Men arbejdsretten fortolker også en lov vedtaget her i 1975, da den forhindrede kommunalarbejdere i at iværksætte konflikt for at oprette overenskomst på et område, hvor man aflønnede mennesker med under 15 kr. i timen. Anerkender man også arbejdsretten, når den som i en af de sidste domme dømmes en fagforening, fordi den ikke forhindrede en arbejdspladsklub i at sige sandheden, idet man sagde: sandheden kan i den givne situation også være ophidsende?

Der er nogen, der har travlt med at tale om frihedsbegreber og arbejderklassens rettigheder i andre lande. Det kan være meget sundt, man beskæftiger sig med det, der sker ude i verden, men det var ønskeligt, om de samme mennesker ville beskæftige sig bare en lille smule med det, der sker herhjemme af overgreb mod grundlovssikrede rettigheder i arbejdsretten.

Så har vi situationen på Berlingske Tidende, hvor arbejdsretten søger gennem kæmpebøder at tvinge arbejderne til at bøje sig for arbejdsgivernes brud på indgåede aftaler. For det er jo i virkeligheden det, der sker. Det erkender man for så vidt i en faglig voldgift, men bagefter siger man, at uanset om en faglig voldgift giver arbejderne ret, så skal de bøje sig for arbejdsgiveren, som har den økonomiske magt. Og når man tager forligsmanden, som ved udsættelse af varslede strejker også griber ind i den aktuelle situation, må man spørge: er det